

Františkovo slovo

č.101

Eucharistie ke cti sv. Vojtěcha ve vatikánské bazilice

Arcibiskup Pontier: Většina křesťanů zůstává ve vlasti – nezapomínejme na ně

Nemějme strach před překvapeními Ducha svatého

Biskup Warduni: Kde jste, západní křesťané, v tomto Roce milosrdenství?

Odmítněte dvojí život – kázal papež František

Duch svatý dává poznat Ježíše a umožňuje o Něm vydávat svědectví

Aleppští biskupové: Máme účast na Kristově utrpení

Jak si počínat na cestě víry

Petrův nástupce: Pána je třeba hledat tam, kde se s námi chce setkat

Kard. Müller: Kdyby chtěl papež měnit nauku, podal by plný výklad

Aleppští katolíci prosí, aby se v neděli 8. května sloužily bohoslužby za mír v Sýrii

Papež sloužil bohoslužbu pro ty, kdo jsou zkoušeni bolestí a hledají útěchu

Papež František převzal cenu Karla Velikého

Bolest prožívaná v křesťanské naději vede do radosti, učil Svatý otec

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Eucharistie ke cti sv. Vojtěcha ve vatikánské bazilice

Vatikán. Nad hrobem sv. Jana Pavla II. ve Vatikánské bazilice předsedal dnes dopoledne kardinál Miloslav Vlk slavnostní mši svaté ke cti sv. Vojtěcha. Impuls k jejímu konání vyšel z Velvyslanectví České republiky při Svatém stolci, jak v souvislosti s ročním předsednictvím našeho státu Visegrádské skupině, tak u příležitosti 1060. výročí narození sv. Vojtěcha, které připadá na letošní rok. Ke společné oslavě byli proto přizváni církevní i laičtí představitelé České republiky, Slovenska, Polska a Maďarska.

Svatí spojují Evropu, kázal kardinál Vlk, emeritní pražský arcibiskup, a tedy i jeden z Vojtěchových nástupců na biskupském stolci. Právě Vojtěchovi patří titul Evropana plným právem. Na biskupa byl vysvěcen v italské Veroně, pobýval v Římě, udělil biřmování pozdějšímu uherskému králi Štěpánovi, pokřtil město Gdaňsk a nad jeho hrobem v Hnězdnu vznikla první polská arcidiecéze, v jejímž čele stál Vojtěchův bratr Radim. Kardinál **Miloslav Vlk**:

„Svatý Vojtěch budoval Evropu s Otou III. Společně utvářeli její křesťanské kořeny. Svatý Vojtěch to dělal doma ve své rozsáhlé diecézi, kam patřilo Slezsko a kousek Slovenska. Chodil křtít také do Maďarska. Biřmoval Gejzova syna Štěpána, pozdějšího slavného uherského krále, takže svatí nás spojují. A svatý Vojtěch udělal pro tuto visegrádskou čtyřku hodně tím, že rozšiřoval a prohluboval hodnotové a duchovní kořeny. Tohle všechno jsme si tedy nyní mohli uvědomit. Dnešní Evropa, přestože má tolik prostředků komunikace, nestojí si dnes tak pevně jako před tisíci lety, kdy svatý Vojtěch cestoval po Evropě. Duchovní a hodnotové základy, jež tehdy budoval, dnešní Evropě chybí.“

Zakořenit život v Kristu a postavit ho na hodnotách, které hlásal Vojtěch, v tom je totiž perspektiva pro budoucnost, jakkoliv je 1000 let stará – znělo závěrečné přání kardinála Vlka.

Dnešní eucharistické slavnosti předcházela včera večer koncert pod záštitou ambasád všech čtyř zmíněných zemí. V San Stefano Rotondo, nádherném římském kostele z 5. století na římském pahorku Celii, vystoupilo Collegium Hortensis, vokálně instrumentální soubor z Teplic. Mezi přednesenými díly byla premiéra hymnu na sv. Vojtěcha od dirigenta Collegia Jana Zástěry. Soubor hudebně doprovodil také liturgii v Bazilice sv. Petra. Ještě doznívaly tóny závěrečného Aleluja z Haendlova Mesiáše, když jsme se na velvyslance ČR u Svatého stolce **Pavla Vošalíka** obrátili s otázkou v čem spatřuje odkaz sv. Vojtěcha pro dnešní dobu:

„Dnes jsme zde jako visegrádská skupina. Myslím si, že bychom obtížně hledali postavu, a ne jen historickou, ale hlavně duchovní a hodnotovou postavu, která by dávala smysl visegrádskému uskupení a která by ji vysvětlovala nejen jako něco, co je technicky a diplomaticky a funkční, ale něco, co skutečně dává společné kořeny a co by z nich mělo nadále společně růst. A jestliže pan kardinál dnes zmínil, že připomínka svatého Vojtěcha by se mohla stát určitou tradicí pro tento náš region, tak doufám, že někdo z mých kolegů, kteří po mně převezmou přednictví této skupiny zde v Římě, si vezmou k srdci a že snad příští rok opět sejdem tady u hrobu Jana Pavla II. A znovu si připomeneme, co jsou naše společné hodnoty a co nás po více jak tisíci letech spojuje.“

Myslíte tedy, že ačkoli to nebylo oficiálně definováno, tak svatý Vojtěch je patronem visegrádské skupiny?

„Víte, já si myslím, že čekání na nějaké oficiální uznání nemá smysl. Pokud to tak necítíme, tak to žádná oficiální proklamace neudělá. Já to tak cítím. A spontánní reakce mých kolegů velvyslanců Slovenska, Polska a Maďarska na tuto iniciativu mne utvrzuje v tom, že to tak všichni čtyři cítíme a že skutečně závisí jenom na nás. Nemyslím teď jenom velvyslance, ale naše národy. Pokud přijmou sv. Vojtěcha a přihlásí se k jeho hodnotám a ponесou si ho jako svého patrona, tak na to nepotřebujeme žádný glejt. Cítíme-li to tak, pak tím patronem určitě je. Pro mne tedy tímto patronem zcela určitě je.“

Říká velvyslanec České republiky při Svatém stolci, Pavel Vošalík.

Arcibiskup Pontier: Většina křesťanů zůstává ve vlasti – nezapomínejme na ně

Francie. Předseda francouzského episkopátu vybízí, abychom nezapomínali na křesťany, kteří se rozhodli zůstat na Blízkém východě. Arcibiskup Georges Pontier (foto) vedl delegaci francouzských biskupů, která nedávno navštívila křesťanské uprchlíky v iráckém Kirkúku. Po návratu do Francie upozorňuje na to, že migrační krize odvádí pozornost světa k těm, kdo opouštějí svou vlast. Naopak se zapomíná na ty, kdo navzdory mnoha obtížím zůstávají na místě. Hovoří **arcibiskup Pontier:**

„Budoucnost křesťanů, které jsme tam potkali, je v Iráku. A to z různých důvodů. Viděli jsme několik rodin, které emigrovaly a posléze se rozhodly pro návrat. Ukázalo se, že kulturní rozdíly jsou pro ně příliš veliké. Chceme proto pomoci křesťanům, kteří tam zůstávají, prostřednictvím různých projektů, které jim dovolí přetrvat ve vlasti. Jistě je potřeba podle svých možností přijímat i ty, kdo k nám přicházejí. Nikoho ale nechceme k příjezdu přesvědčovat. Východiskem naší činnosti nemá být to, že mnoho křesťanů odchází. Naopak, musíme vycházet z toho, že navzdory všemu jich mnoho neodešlo. Ve skutečnosti jich většina zůstává na místě. Mnozí odjeli – a o těch se mluví velmi mnoho. Ale málo se mluví o těch, kteří zůstali a jsou odhodláni pracovat na budoucnosti své vlasti a budoucnosti křesťanů na Východě,“

řekl Vatikánskému rádiu arcibiskup Pontier.

Kázání z Domu sv. Marty

28.4.2016

Nemějme strach před překvapeními Ducha svatého

Vatikán. Také dnes existuje v církvi odpor proti překvapením Ducha svatého v nových situacích. Duch však tento odpor postupně zdolává a vede nás Ježíšovou cestou – kázal dnes papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. V církvi se diskutuje horlivě, ale protagonistou je Duch svatý.

Petrův nástupce komentoval dnešní liturgické čtení ze Skutků apoštolů (15,7-21) o prvním jeruzalémském sněmu a řekl, že „protagonistou církve je Duch svatý. On dal apoštolům sílu hlásat evangelium. Duch působí všechno, vede církve kupředu i s jejími problémy a uprostřed pronásledování, posiluje věřící, aby setrvali ve víře i ve chvílích odporu a při zatvřelosti učitelů Zákona.“ Existují dva druhy odporu proti Duchu. První kladli „ti, kdo věřili, že Ježíš přišel pouze pro vyvolený lid“, a druhý „ti, kdo chtěli nařídit obráceným pohanům mojžíšský zákon, včetně obřizky. V tom všem tehdy vládl velký zmatek,“ řekl papež.

„Duch uvedl srdce na novou cestu. Byla to překvapení Ducha. Apoštolové se ocitli v situacích, na které by nikdy nepomysleli. Byly to nové situace. Jak je však řešit? Dnešní čtení proto začíná slovy: »Dlouho se tak a onak rokovalo«. Byla to zapálená diskuse, protože diskutovali na toto téma. Na jedné straně měli sílu Ducha – protagonisty, který je poháněl vpřed. Vedl je však k novotám, k něčemu, co nikdy nemělo obdoby. Nedovedli si například ani představit, že by pohané přijali Ducha svatého.“

Učedníci „si přehazovali horký brambor, nevěděli, co dělat,“ pokračoval papež. „Svolali tedy do Jeruzaléma shromáždění, kde se každý mohl podělit o svoji zkušenost s tím, jak Duch svatý sestoupil i na pohany.“

„A nakonec se dohodli. Nejprve však došlo k něčemu krásnému: »Celé shromáždění mlčelo a poslouchalo Barnabáše a Pavla, když podrobně vypravovali, jak veliká znamení a divy vykonal Bůh jejich prostřednictvím mezi pohany«. Naslouchat, nemít strach z naslouchání. Když se někdo bojí naslouchat, nemá v srdci Ducha. Je třeba naslouchat a ptát se: »Co si myslíš Ty? A proč?« A naslouchat pokorně. Když vše vyslechli, rozhodli se poslat pár učedníků do řeckých obcí, tedy ke křesťanům, kteří pocházeli z pohanství, aby je uklidnili a řekli jim: »Je to dobré. Pokračujte.«“

Konvertité z pohanství tedy nejsou vázání obřizkou. Toto rozhodnutí bylo oznámeno listem, jehož protagonistou je Duch svatý. Učedníci v něm totiž prohlašují: »rozhodl Duch svatý i my« (Sk 15,28). „Toto je cesta církve vzhledem k novostem, nikoli k mondénním novostem, jakými jsou módní trendy, ale vzhledem k překvapením Ducha, protože Duch nás vždycky překvapuje,“ řekl dále papež a položil otázku: „Jak to řeší církev? Jak čelí těmto problémům? Shromážděním, nasloucháním, diskusí, modlitbou a konečným rozhodnutím.“

„Taková je cesta církve dodnes. A když nás Duch překvapí něčím, co je nové, a »nikdy se to tak nedělalo«. Pomyslete na odpor, s nímž se setkal Druhý Vatikánský koncil, a to říkám proto, že nám je nejbližší. Kolik odporu! I dnes se vyskytuje odpor v té či oné formě, a Duch svatý žene vpřed. Cestou církve je shromažďování, sjednocení, naslouchání, diskuse, modlitba a rozhodnutí. To je takzvaná synodalita církve, kterou se vyjadřuje společenství církve. Kdo vytváří společenství? Duch! Opět tento protagonista. Co od nás žádá Pán? Abychom byli poddajní Duchu. Nemějme strach, když vidíme, že nás volá Duch.“

„Duch – pokračoval papež – nás někdy zastaví, jako v případě sv. Pavla, aby nás nechal jít jinudy. Nenechává nás samotné, dává nám odvalu a trpělivost, umožňuje nám bezpečně se ubírat Ježíšovou cestou, pomáhá nám přemáhat odpor a být silní v mučednictví.“

„Prosme Pána o milost – končil Petrův nástupce dnešní homilii – abychom chápali, jak má církve postupovat, jak má čelit překvapením Ducha, a každému z nás vyprošujeme také poddajnost Duchu, abychom šli cestou, kterou požaduje Pán Ježíš po každém z nás a po celé církvi.“

28.4.2016

Biskup Warduni: Kde jste, západní křesťané, v tomto Roce milosrdenství?

Bagdád. V Iráku panuje chaos. Názory politiků se mění co dvě hodiny – říká pomocný biskup Bagdádu Shlemon Warduni (foto). Zároveň považuje vměšování zahraničních náboženských představitelů a cizích mocností, tedy Evropy a Spojených států amerických, do vnitřních záležitostí země za nevhodné, plodící jen další zmatek. „Potřebujeme mír a seriózní boj proti obchodu se zbraněmi. Není pravda, že se s tím nedá nic dělat. Také vy, křesťané ze Západu, kde jste v tomto Roce milosrdenství? Irák a věřící z naší země vás potřebují,“ – říká irácký biskup v rozsáhlé charakteristice současné situace v Iráku pro agenturu AsiaNews.

Vždycky může být hůř, avšak Irák nyní zažívá nejhorší chvíle svých novodobých dějin, potvrzuje biskup Warduni údaje analytiků. „Nikdo nedokáže pochopit, co se skutečně děje, ani předvídat, co se stane v budoucnu,“ dodává.

V Bagdádu se rozmáhají protesty a demonstrace proti současné vládě. Občané požadují strukturální reformy, které by se dokázaly vypořádat s všudypřítomnou korupcí. Na druhou stranu jsou tu obavy, že legitimní protesty mohou být manipulovány šíitským lídrem Muqtadou al-Sadrem a jeho iráckými spojenci v rámci vnitřních mocenských bojů.

Biskup Warduni mluví o „znaveném obyvatelstvu“, kterému chybí práce, zdroje a perspektivy. „Naše velice bohatá země se dnes stala velice chudou. Mluví se o nás jako o zemi nafty, ale k čemu je to dobré, když nemáme ani palivo do nádrže. Lepší by bylo naftu nemít, protože ta je zdrojem všeho našeho utrpení...“ – dodává chaldejský biskup s odzbrojující upřímností.

Za pravdu mu dává také křesťanský poslanec iráckého parlamentu a šéf Asyrského demokratického hnutí Yonadam Kanna. Nejdůležitější je podle něho spojit síly proti dvěma hlavním nepřítelům: totiž Islámskému státu a korupci. Domnívá se, že situaci v zemi by měl řešit mezinárodní výbor pod vedením Spojených národů, který by „našel ústavní cestou řešení k utišení sporů mezi sunnity a šíity, mezi Bagdádem a Irbílem“. Podobně je tomu i s celým regionem, dodává křesťanský poslanec. Je potřeba větší spolupráce mezi jeho národy, aby dospěly „k jednotě a vzájemnému porozumění. Saúdská Arábie a Turecko na jedné straně a Irán na druhé musejí najít společnou řeč, protože tato konfliktní situace se odráží na situaci v Iráku“ – říká poslanec iráckého parlamentu Yonadam Kanna.

Kázání z Domu sv. Marty

29.4.2016

Odmítněte dvojí život – kázal papež František

„Křesťan nemá kráčet „temnými cestami“, protože v nich není „Boží pravda“. I kdyby se mu však přihodilo, že do nich sklouzne, může spoléhat na Boží odpuštění a laskavost, která ho vrací k životu ve světle. O tom mluvil dnes papež František v ranní homilii v Domě sv. Marty.

Být průzrační jako Bůh, žít bez hříchu. Není totiž žádná přiznaná vina, která by nevzbudila Boží soucit a odpuštění. „V tom spočívá křesťanský život“ – shrnuje papež František svůj komentář k úryvku z 1. listu sv. Jana, v němž apoštol vybízí křesťany, aby nepěstovali světlo na povrchu a temnotu v srdci, protože Bůh je pouze světlo.

„Pokud říkáš, že jsi ve společenství s Pánem, kráčeš ve světle! Řekni ne dvojímu životu! Odmítňi ho! Tu lež, kterou tak často vidíme a do níž často sklouzneme i my, které se také dopouštíme! Říkat jednu věc a dělat něco jiného. To je trvalé pokušení... Z Bible víme, odkud se lež bere. Ježíš nazývá ďábla „otcem lži“, lhářem. A proto tento stařec říká velmi jemně a mírně dospívající církvi, církvi, která je ještě děvčetem: „Nebud' lhářka! Jsi ve společenství s Bohem, kráčeš ve světle. Dělej skutky světla, neříkej jednu věc, abys pak dělala něco jiného. Řekni ne dvojímu životu a všemu podobnému.“

„Moji milí“, píše sv. Jan ve svém listu tónem, jakým dědeček oslovuje své mladé vnuky, všímá si papež. V tónu jeho řeči jakoby se odrážela Ježíšova slova, když mluví o jhu, které netíží, a slibuje „občerstvení“ těm, kdo se lopotí a jsou obtíženi. Podobně Jan vybízí k tomu, abychom nehřešili, „avšak pokud někdo zhřešil, nemá propadnout malomyslnosti“, pokračuje papež František:

„Máme přímlyvce a obhájce u Otce, kterým je Ježíš Kristus, On, který je Spravedlivý. On nás ospravedlňuje. On nám dává milost. Člověku se někdy zachce říct k těmto radám: „Ale mít hříchy není až tak ošklivá věc!“ – „Nikoliv, hřích je ošklivý! Ale pokud máš hřích, uvědom si, že jsi očekáván, aby ti mohlo být odpuštěno!“ Vždycky! Protože On – náš Pán – je větší než naše hříchy.“

Toto je Boží milosrdenství a Boží velikost, dodává papež František. On totiž ví, že „my nejsme nic“, že pouze „od Něho“ přichází síla, a proto „nás stále čeká“:

„Nechod' jednou nohou ve světle a druhou v temnotě. Nebud'te lháři. A ještě jedna věc: všichni jsme zhřešili. Nikdo nemůže říci: „Tamten je hříšník, tamta je hříšnice a já – Bohu díky – jsem spravedlivý.“ Ne! Pouze jeden je Spravedlivý, ten, který za nás zaplatil. A pokud někdo hřeší, On nás očekává, odpouští nám, protože je milosrdný a ví dobře, z čeho jsme vytvořeni, má na paměti, že jsme prach. Kéž nás radost, kterou dává toto čtení, vede dále v prostotě a průzračnosti křesťanského života, zejména když se obracíme k Pánu. Kéž zůstáváme v pravdě.“

Kázání z Domu sv. Marty

2.5.2016

Duch svatý dává poznat Ježíše a umožňuje o NĚm vydávat svědectví

Vatikán. Duch svatý nám dává sílu být Ježíšovými svědky i za pronásledování – toho velkého, při kterém křesťan pokládá život, i toho malého, tedy pronásledování klevetami a kritikami – řekl papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Blížíme se k Letnicím a liturgická čtení promlouvají o Duchu svatém. Skutky apoštolů (16,11-15) dnes líčí, jak Pán otevřel srdce ženy jménem Lýdie, obchodnice s nachovými látkami ve městě Thyatir, aby naslouchala Pavlovým promluvám. Papež komentoval:

„Tato žena v sobě pocítila něco, co jí pohnulo, aby řekla: »To je pravda. Souhlasím s tím, co říká tento muž, který svědčí o Ježíši Kristu. To co říká, je pravda!« Kdo se dotknul srdce této ženy? Kdo jí řekl: »Slyš, protože to je pravda«? Právě Duch svatý dal pocítit této ženě, že Ježíš je Pán. Dal jí pocítit, že v Pavlových slovech je spása; umožnil této ženě vnímat svědectví. Duch dosvědčuje Ježíše. A pokaždé, když v srdci cítíme blízkost Ježíše, působí Duch v našem nitru.“

„Evangelium (Jan 15,26-16,4a) mluví o dvojím svědectví - pokračoval papež: O svědectví Ducha, který dosvědčuje Ježíše, a o našem svědectví. My jsme Pánovými svědky mocí Ducha. Ježíš vybízí učedníky, aby se nepohoršovali nad tím, že svědectví s sebou přináší pronásledování. Od malého pronásledování klevetami a kritikami až po velké pronásledování, kterého jsou dějiny církve plné a které křesťany uvrhne do žalářů, ba dokonce je vede k tomu, aby položili život.“

„Jak říká Ježíš, je to cena křesťanského svědectví: »Vyloučí vás ze synagogy, ano přichází hodina, když každý, kdo vás zabije, bude si myslet, že tím uctívá Boha.« Křesťan působením Ducha vydává svědectví, že Pán žije, vstal z mrtvých a je mezi námi; Pán spolu s námi slaví svoji smrt a své vzkříšení pokaždé, když přistupujeme k oltáři. Také křesťan vydává svědectví s pomocí Ducha ve svém každodenním životě svým jednáním. Křesťan neustále dosvědčuje. Někdy však toto svědectví naráží na odpor a vyvolává pronásledování.“

„Duch svatý, který nám dal poznat Ježíše – uzavíral papež – je tím, který nás pobízí k tomu, abychom jej dávali poznat druhým, a to nejenom slovy, ale i svědectvím života.“

„Je dobré prosit Ducha svatého, aby vstoupil do našeho srdce a dosvědčil Ježíše: »Pane, ať se nevzdálím od Ježíše. Nauč mne tomu, co učil Ježíš. Upamatuji mne na to, co řekl a činil Ježíš, a pomoz také, abych to dosvědčoval. Ať mne mondénost, snadnost věcí, které přicházejí od otce lži a vládce tohoto světa, a hřích neodvádějí od vydávání svědectví.«“

Končil papež František dnešní ranní homilii v kapli Domu sv. Marty.

2.5.2016

Aleppští biskupové: Máme účast na Kristově utrpení

Sýrie. „Jsme synové Zmrtvýchvstalého a jeho naděje, proto věříme, že veškeré nynější utrpení nepřijde nazmar. Po vzoru světců a mučedníků jej spojujeme s utrpením Ježíše Krista, aby bylo posvěceno a posvěcovalo, za mír v Sýrii a spásu našich měst“, píše katoličtí biskupové syrského Aleppa v poselství, kterým se obracejí k věřícím svého města. Pastýři trýzněné metropole se uchýlili ke slovům útěchy a naděje ve chvíli, kdy po několika týdnech relativního klidu opět umírají civilisté. V poselství, zveřejněném agenturou *Fides*, apelují na svědomí těch, „kdo plánují a vykonávají syrskou válku“, a důrazně volají: „Už dost! Z lásky k Bohu a milosrdenství k člověku, kvůli prolité krvi dětí a mučedníků, jejichž nářek stoupá k nebi, kvůli slzám matek, které oplakávají své zemřelé.“

V Aleppu, které prožívá delirium smrti a násilí, poukazují jeho katoličtí biskupové na křesťanské vnímání utrpení – jak bratrů ve víře, tak všech dalších spoluobčanů. Zároveň se důrazně distancují od účelových postojů, které chtějí využívat utrpení křesťanů jako manipulačního nástroje k ideologickým bojům či jako záminku ke kampaním a mobilizacím, založeným na kulturně-politické motivaci. Biskupové syrské metropole vyzývají své věřící, aby „nepodléhali smutku a zoufalství“. Právě tajemnou účastí na Kristově utrpení totiž aleppští křesťané mohou dát světu pocítit, jak se ve světě uskutečňuje tajemství spásy hlásané evangeliem. „Toto“, zdůrazňují biskupové, „je nejdůležitější smysl našeho dalšího přebývání v Aleppu“. Katoličtí pastýři zmučeného města obnovují zasvěcení Aleppa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie – té, která při fatimském zjevení požádala o zasvěcení světa svému Neposkvrněnému Srdci, aby nastal mír.

V mariánském měsíci květnu žádají aleppští biskupové po katolících, aby ve svých modlitbách, zejména růženci, prosili za své obrácení k Bohu a za ochranu Sýrie i Aleppa na přímluvu Panny Marie, Královny míru. Dodejme, že do sdružení katolických biskupů Aleppa náleží syrsko-katolický arcibiskup Denys Antoine Chahda, řecko-melchitský arcibiskup Jean Clément Jeanbart, maronitský arcibiskup Joseph Tobji, arménský katolický arcibiskup Boutros Marayati, chaldejský biskup Antoine Audo a konečně apoštolský vikář pro katolíky latinského obřadu, františkán Georges Abou Khazen.

Kázání z Domu sv. Marty

3.5.2016

Jak si počínat na cestě víry

Vatikán. Ježíš je pravá cesta křesťanského života a je třeba si neustále ověřovat, zda po ní jdeme anebo zda se zkušenost víry cestou vytratila anebo zablokovala – takto lze shrnout kázání papeže Františka z dnešní ranní eucharistie v kapli Domu sv. Marty.

Život z víry je cesta, na níž je možné potkat různé typy křesťanů. Papež je seřadil do stručného katalogu. Křesťané mumifikovaní, potulní, paličatí a polovičatí, takoví, kteří obdivují krásné panorama a stojí na místě. Lidé, kteří z toho či onoho důvodu zapomněli, že jedinou pravou cestou – jak podává dnešní evangelium (*Jan 14,6-14*) – je Ježíš, který říká Tomášovi: „Já jsem cesta“ a „kdo viděl mne, viděl Otce“.

Uvedené a vzájemně se prolínající typologie křesťanů pak papež František blíže zkoumá, počínaje první z nich, tedy křesťanem, který „neputuje a - jak řekl - působí dojmem, že je nabalzamován.“

„Křesťan, který nejde a neubírá se cestou vpřed, je křesťanem nekřesťanem. Je neznámo čím. Poněkud zpohanštěl. Stojí nepohnutě, nepostupuje v křesťanském životě kupředu, neumožňuje ve svém životě rozkvět blahoslavenstvím, nekoná skutky milosrdenství. Stojí na místě. Promiňte mi to slovo, ale je jako mumie, duchovní mumie. Existují křesťané, kteří jsou duchovní mumie. Bez pohnutí. Nepáchají zlo, ale neprokazují dobro.“

Potom papež načrtnul křesťana umíněného. „Někdy se stává – řekl papež – že se sejde z cesty, ale to není to nejhorší. Je však tragédií být paličákem a říkat »tudy vede cesta« a nenechat se oslovit hlasem Páně, který nám říká, že nikoli, a vybízí nás: »vrať se zpátky na cestu«. A potom je další kategorie křesťanů: ti kráčejí, ale nevědí kam.“

„Ti zbloudili v křesťanském životě, toulají se. Jejich život je bloumáním sem a tam. Přicházejí tak o krásu přiblížit se Ježíši v Ježíšově životě. Ztrácejí cestu, protože mění směr a toto zahýbání je často přivádí k bezvýchodnosti. Přílišné obcházení se stává labyrintem, z něhož pak nedovedou vyjít. Ztratili Ježíšovo povolání. Nemají buzu, aby vyšli, a krouží a krouží, hledají. Jiní se na cestě nechávají svést krásou nějaké věci a zastavují se uprostřed cesty, okouzlení tím, co vidí, nějakou ideou či scénérií, a zastavují se. Křesťanský život není okouzlením: je pravdou, Ježíšem Kristem.“

Když se porozhlédneme, uvažoval dále papež, nabízejí se nám otázky: „Jak pokračuje křesťanská cesta, kterou jsem začal křtem? Nezastavil jsem se? Nespletl jsem si cestu? Jsem na cestě neustále, ale nevím, kudy se ubírat duchovně? Zastavuji se u věcí, které se mi líbí a které jsou mondénní a marnivé, anebo se stále ubírám vpřed a konkretizuji blahoslavenství a skutky milosrdenství? Ježíšova cesta – uzavíral papež – je plná útěch, slávy a také kříže, avšak stále s pokojem v duši.“

„Zůstaňme dnes s touto otázkou, přemýšlejme o ní pár minut. Jak si počínám na této křesťanské cestě? Jsem bez hnutí, bloudím, toulám se anebo stojím u věcí, které se mi líbí, anebo u Ježíše, který říká: »Já jsem cesta«? A prosíme Ducha svatého, aby nás učil kráčet správně a neustále. A když se unavíme, tak jen malý odpočinek a vpřed. Prosme o tuto milost.“

Končil papež František ranní kázání v Domě sv. Marty.

4.5.2016

Petrův nástupce: Pána je třeba hledat tam, kde se s námi chce setkat

Vatikán. Na Svatopetrské náměstí se dnes dopoledne sešlo asi 30 tisíc lidí, aby se účastnilo pravidelné generální audie. Tématem papežovy katecheze bylo podobenství o ztracené ovci a uvedlo ji čtení příslušného úryvku z Lukášova evangelia (15,1-7).

Petrův nástupce podal jeho neotřelou a pozoruhodnou exegezi a poukázal na jeho skrytý paradox. Zbylé stádce totiž Pastýř neopouští a nevydává napospas nebezpečím, nýbrž vtahuje do svojí snahy o spásu toho, kdo zbloudil:

„Poučení, které nám chce Ježíš sdělit, spočívá spíše v tom, že se žádná ovce nemůže ztratit. Pán nemůže připustit fakt, že se ztratí i jeden jediný člověk. Boží jednání se podobá tomu, kdo jde hledat ztracené děti, aby potom slavil a se všemi se radoval z jejich návratu. Jde o nepotlačitelnou touhu. Ani devětadevadesát ovcí nemůže zastavit pastýře a udržet Jej v ovčinci. Mohl by uvažovat asi takto: »Udělám součet. Mám jich devadesát devět, jednu jsem ztratil, ale není to tak velká ztráta«. On ji však odchází hledat, protože každá je pro něho velmi důležitá, a ta ztracená je v největší nouzi, je nejvíce opuštěná a odepsaná. Jde ji hledat. Všichni jsme upozorňováni, že smilování nad hříšníky je Boží způsob jednání, kterému je Bůh absolutně věrný: nikdo a nic jej nemůže odvrátit od Jeho rozhodnutí spasit. Bůh nezná naši nynější kulturu odpisu. V Bohu neexistuje. Bůh neodepisuje žádného člověka, miluje všechny a hledá všechny, jednoho po druhém! Nezná slovo „odpis“ ve vztahu k lidem, protože je celé láskou, je plně milosrdenstvím.

Pánovo stádce je neustále na cestě, nevlastní Pána a nesmí se klamat tím, že jej uvězní do svých schémat a svých strategií. Pastýř bude tam, kde je ztracená ovce. Pána je proto třeba hledat tam, kde se s námi chce setkat, nikoli tam, kde si nárokujeme Jej nalézt! Žádným jiným způsobem nelze stádo znovu seskupit, ne-li vydáním se po stopách pastýřova milosrdenství. A svým hledáním ztracené ovce vybízí pastýř oněch devětadevadesát, aby se podíleli na opětovném shromáždění stádce. Pak nejenom ztracená ovce, kterou nese na ramenu, ale celé stádce bude sledovat pastýře až domů, aby slavilo s „přáteli a sousedy“.

5.5.2016

Kard. Müller: Kdyby chtěl papež měnit nauku, podal by plný výklad

Vatikán. Apoštolská exhortace *Amoris laetitia* je v souladu s předchozím učením církve, říká kardinál Gerhard Müller. Prefekt Kongregace pro nauku víry varoval před zavádějícími interpretacemi posledního papežského dokumentu během prezentace své nové knížky „Raport o naději“ (*Informe sobre la esperanza*) v Madridu. Zdůraznil, že není možné „žít ve stavu milosti a zároveň být ve stavu hříchu. Církev nemůže změnit Boží zákon, nemá takovou moc a nemůže změnit nerozlučnost manželství,“ řekl kardinál Müller.

Prefekt Kongregace pro nauku víry vysvětlil, že každý, kdo je ve stavu těžkého hříchu, musí přistoupit k svátosti smíření. Jak dodal, to je věc, kterou nemůže změnit ani papež ani všeobecný koncil. Uvedl také, že papeži Františkovi jde o něco jiného. Chce, aby se církev zamyslela nad tím, jak integrovat ty, kdo vědí o své neregulérní situaci, ale chtějí se církvi přiblížit.

Kardinál Müller mluvil rovněž o své oddanosti papeži Františkovi. Zdůraznil, že si váží jeho osobitého a pastoračního stylu. Varoval nicméně před špatnou interpretací jeho učení a hledání rozporu mezi ním a předchozími papeži.

Téhož tématu se kardinál Müller dotkl také během setkání s bohoslovci v Oviedu. Zdůraznil, že v *Amoris laetitia* papež nepotvrzuje, že rozvedení žijící v novém svatku mohou přistupovat k eucharistii. Kdyby chtěl František měnit takto důležitou a hluboce zakořeněnou disciplínu, řekl by to jasně a předložil by k tomu důvody – uvedl kardinál Müller.

Aleppští katolíci prosí, aby se v neděli 8. května sloužily bohoslužby za mír v Sýrii

Sýrie. Představitelé katolických komunit v Aleppu se obracejí na biskupy, kněze a věřící z celého světa s prosbou, aby příští neděli, 8. května, sloužili mši svatou za mír v Sýrii a zejména v Aleppu. O apelu informoval agenturu **AsiaNewsO. Ibrahím Alsabagh** (foto), čtyřiačtyřicetiletý františkán, kustód a farář latinské farnosti v Aleppu. „Prosíme o modlitbu na celém světě, protože situace je dramatická. Dochází k násilí na mnoha nevinných, potřebujeme soucit a milosrdenství,“ říká O. Ibrahím a popisuje situaci ve městě:

„V naší části města – křesťanské čtvrti v západní části Aleppa jsou pod kontrolou vlády – bylo dnes ráno hrobové ticho, jen málo lidí na ulicích a žádné zvuky, ale v ostatních částech města pokračují boje,“ pokračuje O. Ibrahím. Včera byl nejhorší den v týdnu, s těžkým bombardováním. Rakety odpálené z oblastí obsazených rebely dopadly na nemocnici Dabbi 't a zasáhly porodnické oddělení, kde vedle dospělých zabily také 17 dětí. Ještě předtím bombardovali univerzitu, zejména státní univerzitu. Tisíce studentů musely strávit dlouhé hodiny v podzemí. Proto ministerstvo školství nařídilo uzavřít na tři dny všechny školy ve městě,“
vypráví syrský františkán.

„Na cestě vedoucí k univerzitě byla zcela zničena jedna budova a zatím nevíme, kolik lidí v troskách zůstalo. A to nepočítáme sporadická či intenzivnější bombardování v dalších čtvrtích,“
dodává O. Ibrahím.

Mezi zasaženými budovami je také mešita Aisha ve čtvrti Zahraa, která byla považována za útočiště muslimských rodin, které musely opustit jiné městské části.

„To, co prožíváme, jsou skutečně zločiny proti lidskosti: proč útočit na děti, novorozence, rodičky či univerzitní studenty. Ať tomu říkáme pomsta či terorismus, jsou to v každém případě strašlivé činy,“
zdůrazňuje farář z Aleppa.

„Základním problémem je hlad po moci a světská sláva. Je nutné okamžitě něco udělat. Pokud to takhle půjde dál, čeká nás humanitární katastrofa. Tady se už nedá žít. Už to dál nejde. Kdo zůstává? Čtvrtina z těch, kdo až dosud zůstávali, utekla v posledních dnech do trochu méně ostřelovaných oblastí. Nemáme přesné údaje. Zůstávají nemocní staří lidé, početné rodiny, které nemají úspory, a chudí. Jsou tady také místní mafie, které využívají chaosu. Chtěl bych apelovat: Dost! Dost bylo válek sváděných na cizím území. Chceme žít v míru. Ať přestanou krást člověku a rodinám důstojnost. Jako křesťané prosíme o modlitby, zejména při nedělních mších svatých“ – říká pro Vatikánský rozhlas o. Ibrahím.

„V Aleppu neexistuje rozdíl mezi východem a západem, všichni musíme být nablízku těm, kdo trpí, těm, na nichž je pácháno násilí... Jako církev jsme nablízku nejen křesťanům ale všem, jejichž důstojnost byla těmito násilnostmi zasažena. Proto chci znovu apelovat na vás všechny. Prosím o modlitbu a děkuji za solidaritu, blízkost a dobrou vůli!“
– říká o. Ibrahim Alsabagh, z latinské farnosti v Aleppu.

5.5.2016

Papež sloužil bohoslužbu pro ty, kdo jsou zkoušeni bolestí a hledají útěchu

Vatikán. „On jim setře každou slzu z očí: nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest už nebude, protože co dříve bylo, pomínulo“ (Zj 21,4), čteme v knize Zjevení svatého apoštola Jana. Viditelným znamením této milosrdné a konejšivé Boží ruky se stala modlitební vigilie, které Petrův nástupce o dnešní slavnosti Nanebevstoupení Páně předsedal ve Vatikánské bazilice. Jádrem další události v kalendáři Svatého roku byl jeden ze skutků duchovního milosrdenství: „Těšit zarmoucené“. Bazilika sv. Petra se do posledního místa zaplnila lidmi, které spojovala prožívaná bolest – ze smrti malého dítěte či mladého rodiče, obtížných rodinných vztahů nebo tíživé existenciální situace spojené se ztrátou zaměstnání, ale také fyzické či psychické strádání spojené s nemocí, utrpenou nespravedlností či všeobecnou ztrátou životního smyslu.

Shromáždění věřící mohli uctít relikviář Slz Panny Marie ze svatyně Panny Marie Plačící v Syrakusách. Vztahuje se k překvapivé události, která se odehrála mezi 29. srpnem a 1. zářím 1953 v sicilském městě. V domě mladých manželů Iannusových, kteří tou dobou očekávali první dítě, po několik dní slzy smáčely malý sádrový reliéf, zobrazující Neposkvrněné srdce Panny Marie, který visel nad jejich manželským ložem.

„Tento jev se opakoval v průběhu oněch čtyř dní vždy několikrát. Část tekutiny byla odebrána a podrobena laboratornímu zkoumání – jeho výsledek potvrdil, že se jedná o lidské slzy. Prolévání slz doprovázela řada milostí a uzdravení mnoha poutníků, kteří se v těch dnech vydali do Syrakus. Místní biskup, mons. Ettore Baranzini, vše zvážil, a předložil ostatním sicilským biskupům a Svatému stolci. Biskupové jednohlasně prohlásili, že jde o mimořádný jev, a vyslovili přání, aby byl na jeho místě postaven kostel, na památku slz Panny Marie. Bylo pro nás velkou radostí, že kostel vysvětil v roce 1944 při své návštěvě na Sicílii sv. Jan Pavel II.“

Uvedl pro naše mikrofony dnešní arcibiskup Syrakus, **mons. Salvatore Pappalardo**, který do Vatikánské baziliky přijel s početnou skupinou sicilských poutníků. Po brzkém církevním uznání syrakuského zázraku se dvoupokojový byt mladého páru změnil v malou kapli, kde se denně slaví mše svatá. Manželé Iannusovi pak měli celkem čtyři děti (dva chlapce a dvě dívky). Druhorozený syn, Enzo Iannuso, uvedl pro italský tisk: „Když si Panna Maria zvolila, že bude plakat u nás doma, bylo to kvůli rodině – chtěla své poselství předat rodině.“ (*Aleteia.org*, 2.5.2016).

Modlitební vigilií zahájil hymnus Svatého roku milosrdenství v provedení sboru Sixtinské kaple a osmdesátičlenného sboru římské Opery za doprovodu orchestru téže instituce. Obě hudební tělesa se tak poprvé společně účastnila celebrace v bazilice sv. Petra.

Po úvodní modlitbě svatého Otce následovala trojice svědectví, po kterých mluvčí vždy zažehli jednu svíci před zmíněným relikviářem. První svědectví pronášela italská rodina Pellegrinových, která před několika lety bolestně prožívala sebevraždu nejstaršího, patnáctiletého syna. „Selhal jsem jako rodič, manžel, otec, křesťan“, prohlásil otec rodiny, který však spolu s manželkou a dalšími dvěma dětmi našel oporu v katolické rodinné komunitě *Figliincielo* („Děti v nebi“), sdružující pozůstalé. Pravidelná duchovní setkávání a škola modlitby jmenovaného italského hnutí však nepojímají pomoc a blízkost trpícím rodinám jako pouhou péči a pěstování vzpomínky na zemřelého, nýbrž vedou k osobní konverzi a prohloubení víry ve Zmrtvýchvstalého.

Druhé svědectví zaznělo z úst katolického pákistánského novináře, který svými články upozorňoval na utrpení křesťanské menšiny ve své vlasti, až na sebe přitáhl pozornost teroristických skupin. Musel se uchýlit do Itálie, kde získal politický azyl a kam za ním až po několika letech mohla přijet rodina. Felix Qaiser pohnutě líčil obtíže spojené s touto životní změnou a v závěru svého svědectví vyzval k modlitbě za pronásledované pákistánské křesťany.

Třetí svědectví vyprávělo o slzách, které tentokrát prolili rodiče za obrácení svých dvou synů. Maurizio Fratamico a jeho bratr Enzo žili materiálně zajištěným, ale duchovně prázdným životem. Dlouhé roky pracovali jako umělečtí animátoři po turistických resortech celého světa, až do obrácení jednoho z nich, které vyvolal pohled na africké děti poblíž jedné z luxusních pláží. Oba bratři nyní využívají své umělecké i organizační nadání v práci pro znevýhodněnou mládež v rámci italské komunity *Nuovi orizzonti*. Po četbě Ježíšova horského kázání z Matoušova evangelia **papež František** pronesl promluvu a v samotném jejím závěru řekl:

„Ve chvíli rozpaků, dojetí a pláče stoupá z Kristova Srdce prosba k Otci. Pravým lékem na naše utrpení je modlitba. Také my můžeme zakusit v modlitbě přítomnost Boha, který je s námi. Jeho jemnocitný pohled nás utěšuje, síla Jeho slova je nám oporou a vlévá nám naději. Ježíš se u Lazarova hrobu modlil: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel“ (Jan 11, 41-42). Potřebujeme tuto jistotu, že Otec nás slyší a přichází nám na pomoc. Boží láska vlitá do našich srdcí nám dovoluje tvrdit, že když milujeme, nic a nikdo nás nikdy nebude moci odloučit od těch, které jsme měli rádi. Připomíná to velice útěšnými slovy apoštol Pavel: „Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útisk nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití. ... Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocnosti, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Řím 8,35.37-39). Síla lásky přetváří utrpení v jistotu Kristova - a spolu s Ním - i našeho vítězství a v naději, že jednoho dne znovu budeme spolu a navěky budeme nazírat na Tvář Nejsvětější Trojice, věčný pramen života a lásky. V blízkosti každého kříže je vždycky Ježíšova Matka. Svým pláštěm suší naše slzy. Svojí rukou nás pozvedá a provází cestou naděje.“

6.5.2016

Papež František převzal cenu Karla Velikého

Vatikán. Papež František dnes v Královském sále Apoštolského paláce převzal Cenu Karla Velikého. Připomeňme, že jeho nominaci oznámil cášský primátor Marcel Philipp a předseda mezinárodní rady nadace Karla Velikého, Jürgen Linden, těsně před loňskými vánoci (23. prosince). V odůvodnění vyzdvihují „poselství naděje, solidarity a subsidiarity; výzvu k různosti namísto myšlenkové a kulturní uniformity; humanistického ducha a poukaz na ústřední postavení člověka obdařeného transcendentní důstojností, stejně jako jeho apel na návrat Evropy k vlastním náboženským kořenům“. Oba tito členové Administrativní rady, která cenu uděluje, se dnešního předání rovněž zúčastnili, vedle předsedy Evropské komise Jeana-Clauda Junckera, Předsedy Evropské rady Donalda Tuska, předsedy Evropského parlamentu Martina Schultze a německé kancléřky Angely Merkelové. Není bez zajímavosti, že všichni čtyři naposled jmenovaní vrcholní politici, byli v minulosti rovněž laureáty této ceny.

Cena Karla Velikého je jedním z nejvyšších evropských ocenění. Od roku 1950 ji uděluje město Cáchy za zásluhy o proces sjednocení Evropy. Tradičně se předává na cášské radnici na svátek Nanebevstoupení Páně. Laureáta ceny určuje Administrativní rada mezinárodní nadace Ceny Karla Velikého, se sídlem v Cáchách, do níž patří starosta města a další pověřené osobnosti veřejného života. Mezi laureáty ceny jsou Konrád Adenauer (1954), Evropská komise (1969), španělský král Juan Carlos I. (1982), Francois Mitterand a Helmut Kohl (1988), bratr Roger z Taizé (1989) či Václav Havel (1991).

Papež František není prvním papežem oceněným touto cenou. V roce 2004 ji převzal v Římě také Jan Pavel II. Jeho ocenění souviselo s rozšířením Evropské unie o další deset členských států (od 1. května 2004) a v odůvodnění stálo, že Jan Pavel II. zosobňuje kánon hodnot, který se po staletí v Evropě formoval, poukazuje na to, že pokojné soužití nemůže nastat, bude-li se ignorovat náboženství, etika a morálka. Výslovně se zmiňovalo úsilí Jana Pavla II., aby odkaz na náboženské dědictví našeho kontinentu figuroval v budoucí Evropské ústavě i jeho činnost, která přispěla k rychlému a nekrvavému svržení komunismu.

Laureát ceny přebírá diplom, medaili, na které je nejstarší cášská pečeť z XII. století, a 5000 euro. Jan Pavel II. obdržel poprvé (a prozatím naposled) tzv. "Mimořádnou mezinárodní cenu Karla Velikého", jejíž součástí není finanční obnos.

Papež František ve své promluvě při předání ceny mluvil o obnově tradice evropského humanismu:

Myslím i srdcem, s nadějí a bez plané nostalgie, jako syn, který v matce Evropě nachází kořeny svého života a víry, sním o novém evropském humanismu, „o trvalé cestě humanizace“, k níž je zapotřebí „paměť, odvaha, zdravá a lidská utopie“. Sním o mladé Evropě, schopné být ještě matkou: matkou, která má život, protože život respektuje a nabízí naději na život. Sním o Evropě, která pečuje o dítě, pomáhá jako bratru chudému i tomu, kdo přichází a hledá přijetí, protože o všechno přišel a hledá útočiště. Sním o Evropě, která naslouchá nemocným a starým lidem a doceňuje je, aby nebyli ponižováni na neproduktivní předměty k odepsání. Sním o Evropě, v níž být migrantem není přestupek, nýbrž pozvání k většímu úsilí s důstojností, jaká patří každé lidské bytosti. Sním o Evropě, v níž mladí lidé dýchají čistý vzduch poctivosti, milují krásu kultury a prostý život, nezanesený nekonečnými potřebami konzumismu; kde uzavřít manželství a mít děti je odpovědnost a velká radost a nikoli problém kvůli nedostatku dostatečně stabilní práce. Sním o Evropě rodin, se skutečně efektivními politikami, zaměřenými na lidské tváře spíše než na čísla, na rození dětí spíše než na hromadění majetku. Sním o Evropě, která propaguje práva všech lidí a pečuje o ně a nezapomíná na povinnosti vůči všem. Sním o Evropě, o níž nebude možné říci, že její úsilí o lidská práva bylo její poslední utopií.

Na rozdíl od promluvy v Evropském parlamentu, kde papež mluvil o Evropě jako o znavené a zestárlé staré dámě bez plodnosti a schopnosti inovace a kreativity, v dnešním proslvu vybízel, k odvážné obnově evropské identity. Nový humanismus se má podle papeže Františka zakládat na trojí schopnosti: integrovat, vést dialog a plodit.

Víme, že „celek je víc než část, a je také víc než pouhý součet jeho částí“ a bude tedy nutné vždy „rozšiřovat pohled, abychom rozpoznali větší dobro, které prospěje nám všem“ (Evangelium gaudium, 235). Jsme tedy zváni k podpoře integrace, která v solidaritě nachází způsob přístupu k věcem i prostředek k budování dějin. Jde o solidaritu, která nesmí být nikdy zaměňována s almužnou, nýbrž má být vytvářením příležitostí k tomu, aby všichni obyvatelé našich měst – a mnoha dalších měst – mohli důstojně rozvíjet svůj život. Čas nás učí, že nepostačuje lidi pouze geograficky rozmístit, je před námi výzva důkladné kulturní integrace.

Tvář Evropy totiž nevystupuje v opozici k ostatním, nýbrž v rysech, které jí vryly různé kultury a v kráse spočívající v překonání uzavřenosti. Bez této schopnosti integrace budou znít slova v minulosti vyslovená Konrádem Adenauerem jako proroctví do budoucna: „Budoucnost západu neohrožuje ani tak politické napětí, jako nebezpečí masovosti a uniformity myšlení a citů; stručně řečeno celý životní systém, útek před odpovědností, s jedinou starostí o své vlastní ‘já’“.

Pokud existuje slovo, které je třeba do omrzení opakovat, je to slovo „dialog“, pokračoval dále papež František a vybídl k šíření kultury dialogu jako formy setkání. Mír bude trvalý v té míře, v jaké vyzbrojíme své děti zbraněmi dialogu, řekl dále:

Tato kultura dialogu, která by měla být zanesena do školních osnov jako osa procházející napříč všemi předměty, pomůže vstřípnit mladým generacím způsob jak řešit konflikty jinak, než si zvykají. Dnes je naléhavá možnost vytvářet „koalice“ nejen pouze vojenské či ekonomické, nýbrž kulturní, vzdělávací, filosofické a náboženské. Koalice, které jasně ukáží, že za mnoha konflikty je často mocenská hra ekonomických skupin. Koalice schopné hájit národ před tím, aby byl zneužit k nepatřičným cílům. Vyzbrojme své lidi kulturou dialogu a setkání.

V poslední části své promluvy při přebírání ceny Karla Velikého se papež František věnoval „schopnosti plodit“, kterou má na mysli konkrétně vytváření perspektiv budoucnosti zejména prostřednictvím zajištění kvalitního zaměstnání pro mladou generaci, ale také přechod od tekutého hospodářství k sociálnímu hospodářství.

Je nutné přejít od tekutého hospodářství, které přeje korupci jako prostředku k dosažení zisků, k sociálnímu hospodářství, které zajišťuje přístup k půdě a ke střeše nad hlavou prostřednictvím práce chápané jako prostředí, v němž lidé a společnosti mohou uplatňovat „mnohotvární osobní rozvoj, kde se prolínají mnohé životní dimenze: kreativita, projekty do budoucnosti, rozvoj schopností, uplatňování hodnot, komunikace s ostatními, postoj adorace...“

V obnově Evropy má svou roli také církev, dodal v závěru papež František:

K znovuzrození Evropy, která je znavená, ale ještě plná energie a možností, může a musí přispívat církev. Její úkol se shoduje s jejím posláním: hlásat evangelium, což dnes více než kdy dříve znamená především vycházet vstříc lidským ranám a přinášet silnou a prostou přítomnost Ježíše, jeho útěšné a

pozvuzující milosrdenství. Bůh chce přebývat mezi lidmi, ale může tak činit jedině skrze muže a ženy, kteří – stejně jako velcí evangelizátoři tohoto kontinentu – jsou Jím zasaženi, žijí evangelium a nehledají nic jiného. Jedině církev bohatá na svědky může znovu přinést kořenům Evropy čistou vodu evangelia.

Bolest prožívaná v křesťanské naději vede do radosti, učil Svatý otec

Vatikán. Křesťan neřeší bolest anestezií, protože ji prožívá v naději na radost, kterou nám Bůh jednou daruje a kterou nám nic neodejme, řekl dnes papež František při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty.

V dnešním evangeliu (Jan 16,20-23a) Ježíš před utrpením oznamuje učedníkům, že sice budou zarmouceni, ale jejich zármutek se obrátí v radost. Užívá přitom obrazu rodící ženy: „Má zármutek, protože přišla její hodina. Když však porodí dítě, nemyslí už na bolesti pro radost, že přišel na svět člověk.“ Tato žena doufá v bolesti a jásá radostí, komentoval papež František.

"Právě toto je společným dílem radosti a naděje v našich životech, když procházíme soužením a problémy, když trpíme. Nevedou nás ke znechtivění, protože bolest zůstává bolestí. Avšak pokud ji prožíváme v radosti a naději, otevírá nám bránu k radosti nad novými plody. Tento Pánův obraz by nám měl velice pomáhat při veškerých obtížích. Často jsme na tom tak zle a špatně, že nás to vede k pochybnostem o víře...V radosti a naději však jdeme dál, protože po bouři se objeví nový člověk, stejně jako u ženy, která porodila. Ježíš říká, že tato radost a naděje jsou trvalé a nepomíjející."

Radost a naděje se vzájemně doprovázejí, zdůraznil dále papež.

"Radost bez naděje by byla pouhou zábavou, prchavou veselostí. Naděje bez radosti není pravá naděje, protože nejde dále než přirozený optimismus. Radost a naděje tedy krácejí spolu a společně se výbušně projevují tak, že církev v liturgii volá: Ať se církev raduje a jásá! A činí to – dovolte mi to slovo – bezostyšně a neformálně. Pokud je totiž radost silná, není to formálnost, nýbrž čirá radost."

Pán nám říká, že nás v životě potkají starosti, pokračoval Svatý otec, a že ohlašovaná radost s nadějí nejsou jakési karnevalové veselí, nýbrž cosi jiného.

"Radost posiluje naději a naděje rozkvétá v radosti. A tak je možné kráčet dál. Obě dvě tyto křesťanské ctnosti – v postoji, který jim církev přisuzuje – naznačují, že je třeba vyjít sami ze sebe. Radostný člověk se neuzavírá sám do sebe a také naděje vede stále dál – je kotvou, která byla spuštěna na nebeském břehu a odtud se vyplouvá dál. Vyjděme tedy ze svého nitra v radosti a naději."

Lidskou radost může cokoli odejmout, mohou ji pokazit různé obtíže. Ježíš nám však chce darovat radost, kterou nám nikdo nebude moci vzít: Je trvalá. A to i v nejtemnějších okamžicích. Tak se to stalo při Nanebevstoupení Páně, vysvětloval Petrův nástupce: Učedníci po Pánově odchodu setrvali s pohledem upřeným na nebe a byli trochu smutní, avšak probudili je andělé. Lukášovo evangelium nám říká: „s velikou radostí se vrátili do Jeruzaléma“. Byla to radost z vědomí, že naše lidství poprvé vstoupilo do nebe, poznamenal papež. Naděje na život a přebývání s Pánem se stává radostí, která prostupuje celou církev. Kéž nám Pán dává tuto milost – onu velikou radost, která je výrazem naděje, a silnou naději, která se v našem životě stává radostí. Kéž Pán uchovává naši radost a naději, aby nám je nikdo nemohl vzít, zakončil Svatý otec dnešní ranní homilii.